

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΣΙΑΛΗ

Η ΜΑΓΡΜΕΛΑΔΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ: Βαίσω Χαράκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Μια φορά κι έναν καιρό,

δίπλα σ' ένα δάσος φουντωμένο και σκιερό, ζούσε ένα κορίτσι που το έλεγαν Νίνα. Η Νίνα αγαπούσε πολύ αυτό το δάσος. Ήξερε όλα τα μονοπάτια του, μάντευε τι ψιθύριζαν τα γάργαρα νερά του, ξεχώριζε τις κρυμμένες του μυρωδιές.

Τα μυστικά του δάσους τα είχε διδάξει στη Νίνα η καλή της η γιαγιά. Της είχε μάθει να ξεχωρίζει τα δέντρα ένα προς ένα. Της είχε μιλήσει για τα φρούτα που γεννούσε το καθένα τους. Την είχε βοηθή δίπλα της κάθε φορά που έφτιαχνε τις μαγικές της μαρμελάδες, βάζοντας στις συνταγές της όλη την αγάπη και τα πιο αισιόδοξά της χαμόγελα.

Από αυτήν είχε μάθει η Νίνα ποιες ήταν οι καλύτερες εποχές και ποιες οι πιο ταιριαστές ώρες για να μαζεύει τα φρούτα της. Έτσι, τις νύχτες με πανσέληνο έπαιρνε το μεγάλο πανέρι της και μόνη—τώρα που η γιαγιά της είχε γεράσει πολύ για να την ακολουθεί—χανόταν μέσα στα κρωξίματα των νυχτόβιων πουλιών και στα σουρσίματα των ζώων. Αυτές οι φεγγαρόλουστες νύχτες ήταν οι πιο κατάλληλες για να μαζεύει τα φρούτα που ήταν μεγαλωμένα στην καρδιά του δάσους.

*Φθινόπωρο και χειμώνα, κράνα κι αγριοκάστανα.
Άνοιξη και καλοκαίρι, βατόμουρα και φραγκοστάφυλα.*

Η φήμη για τις μαρμελάδες της Νίνας ταξίδευε πολύ γρήγορα, από χωριό σε χωριό κι από πόλη σε πόλη. Περνούσε σαν ζεστή ανάσα πάνω από τα λιβάδια με τα στάχια και τα καλαμπόκια. Ανέμιζε στα σχοινιά της μπουγάδας τα δαντελένια σώβρακα των αρχόντων, ανέμιζε και τα ξεχειλωμένα βρακολάστιχα των φτωχών. Έμπαινε στα δίπατα σπίτια που ανάσαιναν από τα ψηλά τους παράθυρα καθαρό αέρα, έμπαινε και στα χαμόσπιτα που από τα πορτάκια τους μπούκωναν ζέστη και υγρασία.

Απ' όπου όμως κι αν περνούσε, άκουγες το ίδιο πράγμα: «*Οι μαρμελάδες της Νίνας είναι μαγικές...*».

Οι άνθρωποι έλεγαν πως δεν ήταν μονάχα η γεύση τους: απαλή σαν μετάξι και νόστιμη σαν το μέλι από τις κερήθρες της πιο τεχνίτρας μέλισσας. Έλεγαν ότι μόλις κατάπινες την τρίτη μπουκιά, μια χαρούμενη φωνή άρχιζε να σιγοψιθυρίζει μέσα σου ξεχασμένα τραγούδια, παιδικά χάχανα από παιχνίδια στη γειτονιά, μαμαδίστικα καλοπιάσματα και βραδινά γλυκόλογα από κείνα που λέγονται πριν κλείσει το φως κι αρχίσει να ξετυλίγει τα όνειρά του ο πιο σκανταλιάρης ύπνος.

Και οι άνθρωποι που έτρωγαν τις μαρμελάδες της Νίνας γίνονταν πάλι αθώοι και ξένοιαστοι σαν τα παιδιά.

